

Трина Мацко

Шпинат для мізків

Харків
«Фоліо»
2017

Шпинат має надзвичайний вміст поживних думок. У збірці «Шпинат для мізків» мізерний відсоток фальши, натомість величезна концентрація позитиву, роздумів, порівнянь, життєвої мудрості. Читаючи, не хвилюйтесь, не остерігайтесь отримати зайвину. Ваш розум сприйме та засвоїть лише необхідну порцію корисних і поживних думок. «Шпинат для мізків» збалансує та поживить ваше мислення.

Щоб шпинат був корисним, його потрібно їсти частинками, добре прожовуючи. Часом можна тільки маленький шматочок зачепити виделкою і не зовсім розкуштувати страву, але... він зацікавлює спробувати ще. І варто узяти ще трошки, як смак від споживання розтікається усім тілом.

Збірка «Шпинат для мізків» — це страва, дозволена усім мислячим людям. Її споживають як сирову, так і під соусом з власних вражень чи приправою з обговорень. Ну звісно, варто поцікавитись рецептами автора, аби краще зрозуміти спосіб дії шпинату для мізків. У свіжоспожитому «Шпинаті для мізків» міститься найбільша кількість корисних складників, які живитимуть думки та почуття. Усі наступні перечитування виявлять досі невідомі смакові від-

тінки та родзинки, які автор вправно заховав між рядків.

«Шпинат для мізків» принесе неймовірну користь серцево-судинній системі, оскільки змушує серденько то схвильовано тьохнути, то почащувати ритм. Окрім того, численні вітамінки радості та міркування забезпечують захист від стресу.

Досвідом підтверджено, що регулярне споживання «Шпинату для мізків» уповільнює старіння мозку та знижує руйнівний вплив негативу, завдяки чому людина сповнюється силами та енергією.

Незаперечною перевагою «Шпинату для мізків» є легкодоступність, адже його можна знайти в будь-якій українській книгарні.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ!

У деяких людей при прочитанні може розвинутихся алергія, внаслідок чого думки обсідають голову, а на обличчі виникає осмислений вираз.

Не лякайтесь! Ваші мізки прокинулись і почали ворушитись! Читайте далі, і невдовзі зрозумієте, що міркувати — це приємно і захопливо!

Інгредієнти для страв кожен споживач знайде в своєму домі, серці, думках та душі. Адже вони доступні усім, бо це — любов, тепло і ніжність, вдячність і добро.

Страва 1

ШПИНАТ примирення

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

*Допоможе не втратити
близьку людину*

Щоб смакувало краще

Для кращого смаку радимо додати жменьку душевного тепла, пригорщу доброти і дрібку каяття.

ДВЕРНА РУЧКА

Вечір. Сутінки. Моросить зажурений дощ, кидаючи на вікна холодні сльози. Я стою біля вхідних дверей та дивлюсь на маленьку дверну ручку, в якій, здається, зараз усі мої думки та переживання.

...Я образила тебе. Не бажаючи цього. Ненавмисно, та все ж образила. Лише одне слово, а як глибоко та боляче воно може вразити. І ось тепер я прийшла просити тебе лише про одну річ, яка для мене стала найважливішою. Я прийшла просити твого вибачення.

По щоках котяться сльози, такі ж холодні й мокрі, як цей дощ. Та все ж не такі. Вони народжуються у моїх очах від щирого жалю за сказаним. Скільки слів пролітає зараз у моїй голові. Як я маю це тобі сказати, як мені подивитись тобі у вічі? Глянути в очі і сказати слово ПРОБАЧ?

Так легко, але так важко.

Та найважче натиснути на цю ручку, яка чи то від дощу, чи від багаторічної потертості виблискує у світлі ліхтарів. Ручка. Така непримітна й усім знайома, звична, що ніхто й не задумується, яка вона важлива і як важко інколи її натиснути, щоб відчинити двері.

Скільки ж рук її торкалось? Були, напевно, і теплі, м'які руки добрих сусідів, чи, може, тверді та холодні. Які вони ще бувають? Спішливі чи розважні, мокрі від хвилювання чи від радості, щастя, солоні від важкої праці, порепані чи надухмянені, витончені руки міської панянки? А ще, напевно, гарячі руки закоханих? Скільки ж усіх їх торкались тебе, відчиняли тобою ці двері? А я от не можу. Стою, розмовляю з тобою, а відчинити не можу. Які ж мої руки будуть, як ти їх запам'ятаєш? Напевно, схвильовані та тремтливі.

Та ось, нарешті, я натиснула. Ручка підбадьорливо, немов давню подругу, освіжила легкою прохолодою металу. «Ну давай, сміливіше», — немов говорила вона.

Я відчинила. Перший крок до тебе я вже ступила. Ось я стою перед тобою проста, беззахисна. Перед твоїми очима. Та цей крок був, як я зрозуміла, найлегшим. Тепер мені ще потрібно відкрити двері у твоє серце, у твою душу. Ці двері набагато важчі, і їх я зачинила сама...

— Прости... Пробач...

Секрет страви

Найважче буває ступити той крок, який здавався найлегшим. Слова, які ми говоримо, можуть із грюкотом закривати двері до сердець, і дуже важко потім відшукати ручку до них.